

Mál nr. 68/2017
M og
vátryggingafélagið V v. kaskótryggingar bifreiðarinnar A.

Ágreiningur um bótaskyldu úr kaskótryggingu vegna tjóns 7.1.2016. Samsömun.

Gögn.

1. Málskot móttakið 23.2.2017 ásamt fylgiskjöllum nr. 1-4.
2. Bréf V dags. 15.3.2017 ásamt fylgiskjöllum 1-10.

Málsatvik.

Af hálfu M er því haldið fram að hún eigi bifreiðina A og bróðir hennar X hafi fengið bifreiðina lánaða einstöku sinnum, enda hafi hann lánað M til kaupa A. Þegar bifreiðin hafi orðið fyrir tjóni segir M að bróðir hennar hafi verið með bifreiðina A í láni en hún hafi ekki samþykkt að hann lánaði þriðja aðila bifreiðina. M krefst bóta úr kaskótryggingu A hjá V og M sem vátryggingataki hafi ekki valdið tjóni því sem varð á A af ásetningi eða stórkostlegu gáleysi. Þá byggir M á því að ekki liggur fyrir samþykki bróður M á því að annar ökumaður æki A í umrætt sinn og því ekki um samsömun að ræða milli ökumanns og vátryggingartaka. Þá er byggt á því að sönnunarbyrði varðandi helstu ágreiningsatriði í málinu hvíli á V.

Skv. lögregluskýrslu kom Z til lögreglumanna og sagðist hafa ekið A, þegar atvikið átti sér stað og segist hann hafa misst stjórn á A sem hafi kastast á aðra bifreið og sú bifreið kastast á enn aðra bifreið. Vitni sagðist hafa séð fjóra menn koma út úr A og þeir sem voru í framsætunum hefðu hlaupið hvor í sína áttina, en annar þeirra sem var í aftursætinu hafi sest í bílstjórásætið og hinn aðilinn sem sat aftur í hafi einnig hlaupið af vettvangi. Í lögregluskýrslu kemur fram að haft var samband við M sem sagði að hún væri bara skráð fyrir A að nafninu til, en bróðir hennar X væri með A. Við athugun lögreglu kom í ljós að önnur bifreiðin sem ekið var á er í eigu manns að nafni Y og segist lögreglan hafa fengið upplýsingar um að Y hafi verið ökumaður á A í umrætt sinn og átt aðra bifreiðina sem A ók á. V hafnar bótaskyldu og segir að ofangreindur Y hafi viðurkennt í skýrslutöku hjá lögreglu að hafa ekki ekið A í umrætt sinn, en ökumaður A hafi sagt sér að hann ætlaði að skemma ákveðna bifreið auk A til að fá peninga úr tryggingum, en alls hafi þeir verið fjórir í A þegar áreksturinn varð. Í skýrslutöku hjá lögreglu sagðist X vera umráðamaður og eigandi A, en að systir hans væri skráð fyrir A og hafi hann lánað vini sínum Y A í umrætt sinn.

V hafnar málatilbúnaði M og telur sannað að tjóninu hafi verið valdið af ásetningi fyrir tilstilli eða af umráðamanni A og vátryggðum verði samsamað við þá háttsemi og því falli niður bótaréttur. V byggir á því að upphaflegur framburður M og X um eiganda og umráðamann A verði að leggja til grundvallar þar sem bæði segja að X sé í raun eigandi og umráðamaður A þrátt fyrir að M sé skráð eigandi bifreiðarinnar. V byggir á því að X, raunverulegur eigandi A, hafi afhent ökumanni bifreiðarinnar í umrætt sinn Y umráð og vörslur A. V vísar til a-liðar 2. mgr. 29.gr. laga um vátryggingasamninga nr. 30/2004 sbr. 9. gr. vátryggingaskilmála kaskótryggingar A og telur V að skilyrði séu uppfyllt til þess að V beri fyrir sig háttsemi Y sem með samþykki vátryggðs hafi verið ábyrgur fyrir A. Þá byggir V á því að verði ekki á það fallist að X hafi verið raunverulegur eigandi og umráðamaður A að þá hafi skráður eigandi þ.e. M veitt X umráð og vörslur yfir bifreiðinni með varanlegum hætti. Sá umráðaréttur hafi verið ótakmarkaður og falið í sér heimild fyrir X til að lána þriðja manni bifreiðina A. V telur að A hafi af ásetningi verið ekið á aðrar bifreiðar í umrætt sinn af Y og vísar til framburða og gagna málsins í því sambandi og segir V ljóst að A hafi verið ekið á aðrar bifreiðar í umrætt sinn af ásetningi og vátryggðum hvort heldur það sé M eða X verði samsamað með þeirri háttsemi og á þeim grundvelli falli bótaréttur niður úr kaskó-

ökutækjatryggingu A hjá V að fullu niður sbr. 2. mgr. 27. gr. laga um váttryggingasamninga og 8. gr. sameiginlegra skilmála V nr. YY10.

Álit.

Af gögnum málsins verður ekki annað ráðið en að X, bróðir M, hafi haft varanleg umráð bifreiðarinnar A og ótakmarkaðar vörslur hennar. Bæði bera þau við skýrslutöku hjá lögreglu að X hafi verið hin raunverulegi eigandi bifreiðarinnar þó að M væri skráð fyrir bifreiðinni. Þá liggur ekki fyrir að M hafi greitt kaupverð bifreiðarinnar, en í málskoti er fullyrt að X bróðir M hafi lánað henni fyrir kaupverðinu. Verður því lagt til grundvallar að samsömun sé milli M og X, sbr. a.lið 2. mgr. 29. gr. laga um váttryggingarsamninga. Þá verður heldur ekki annað ráðið af gögnum málsins en að X hafi lánað Y, þeim sem ók A í umrætt sinn, bifreiðina og hann valdið árekstrinum sem hér ræðir um af ásetningi. Jafnvel þó að M sé skráður eigandi A þá er ljóst að hún veitti bróður sínum X full umráð og vörslur A ótímabundið. Sá umráðaréttur var ótakmarkaður og fól í sér fulla heimild fyrir Garðar Árnason til að lána þriðja manni bifreiðina og því einnig samsömun milli hennar sem váttryggingartaka og þess sem með samþykki Garðars var ábyrgur fyrir bifreiðinni. Y sem fékk A lánaða frá X olli tjóni því sem um ræðir af ásetningi skv. 2. mgr. 27. gr. laga um váttryggingasamninga og verður þeirri háttsemi hans samsamað með váttryggingartaka, sbr. a.lið 2. mgr. 29. gr. sömu laga. Fellur bótaréttur úr kaskó- og ökutækjatryggingu A hjá V að fullu niður.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr kaskótryggingu A hjá V.

Reykjavík 4.4. 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.